

Maggoth: Járkáló halottak

1.

A simagöröngyösi temető egyik félreeső parcellájában éledező férfinak halvány fogalma sem volt róla, hogyan került oda. Halálosan megrémült, amikor a sír tetején eszméletre tért. Legyőzve félelmét, ólmos lassúsággal felült, aztán kényszeredetten a halántékát kezdte masszírozni. A fején dudorokat tapintott, és kezdetben úgy érezte, hogy az agyában tüzesre izzított nyársakat forgatnak. Minden tagja sajgott, ruháit és kezét föld borította, mintha öntudatlan állapotában vészterhes mélységekből küzdötte volna fel magát.

A temető az éjszaka tusfekete óceánjába merült; a holdat vaskos felhőlepel takarta, és a csillagok is csak haloványan ragyogtak. Az ég alján vörös derengés látszott, mintha a távolban valami égne. A férfi vacogni kezdett, aztán émelygés fogta el; a szájában oda nem illő dolgokat érzékelt. Előrehajolt, és kiköpött – a lába előtt csattanó tócsában fekete földdarabokat és apró, fehér férgeket látott.

Oldalra kapta a fejét, majd görcsösen öklendezni kezdett. A pánikroham elmúltával nagy levegőt vett, és megpróbálta összerakni a mozaikdarabkákat. Nem sikerült kitalálnia, mi történt. Akárhogy erőlködött, azon kívül semmi nem jutott az eszébe, hogy Trokár Tibornak hívják.

Ropogó csontokkal felegyenesedett, azon tűnődve, mennyi időt tölthetett a gödörben. A testét fedő foszlott, zöld katonai gyakorlóből nyirkos bűz áradt, de ez nem sokat segített. Nem talált a ruhán azonosító jelzéseket, sem a zsebeiben okmányokat; kilétét illetően teljesen sötétben tapogatózott.

Végül elindult a fejfák között. Lába rozzant épülethez vitte, amely mellett Cerberus feliratú kutyaház állt. Amikor leguggolt elé, megállapította, hogy üres. Tibor felállt, és a kivilágított épületre nézett. Úgy gondolta, a házban talán többet megtudhat. Amikor belépett, halál bűze csapta meg. Tekintete végigsöpört a helyiségen: olcsó bútorokat látott, és egy halott férfit, aki bizarr viaszbábként üldögélt az íróasztala mögött.

A ház néhai lakója kék színű kezeslábast viselt, a lába körül vértócsa sötétlett. Tibor nem akart hozzá közel menni, de legyűrte magában a viszolygást. A tetem gyomra helyén véres üreg tátongott.

Tibor félrekapta a fejét, miközben ismét öklendezni kezdett. Elege lett, azonnal ki akart jutni a friss levegőre. Ahogy az ajtó felé fordult, testes bernáthegyit pillantott meg a bejárat négyszögében. Az állat morogni kezdett; két szeme zsarátnokként izzott. Úgy festett, mintha az alvilág mélyéről jött volna: bundája foltokban hiányzott, testét jó néhány seb, és alvadtt vér borította. Acsargó pofáján habfoszlányok rezegtek, megfeketedett nyelve nyakkendőként bukkott ki fogai közül.

– Jó kutya – mondta Tibor rekedten.

A bernáthegyi lesunyt fejjel közelebb araszolt. Tibor tekintete a halott oldalán lógó pisztolytáskára ugrott. Szemét a kutyára szegezve, lecsúsztatta a kezét, és kipattintotta a rögzítő kapcsot. Amikor ujjai a fegyver agyára fonódtak, földöntúli nyugalom szállta meg.

Az állat hirtelen lekuporodott, aztán elrugaszkodott a padlótól. A férfi kirántotta a fegyvert, és tüzet nyitott rá. A torkolattűz kis időre elvakította, a dörrenéstől majd' megsüketült. A régi pisztoly visszarúgásától csaknem eltört a csuklója, és alighanem meg is tántorodott. Amikor visszanyerte az egyensúlyát és az érzékeit, megkönnyebbülten felsóhajtott; a kutya golyó ütötte sebbel a homlokában a lába előtt hevert.

Tibor óvatosan megkerülte, aztán kíváncsorgott a szabadba. Hirtelen zajt hallott, és amikor oldalt fordult, ziháló alakot pillantott meg, amint nehézkesen felé botladozik. A férfi ezúttal két marokra fogta a fegyvert. A bejárati lámpa fénykörébe érő lény arcának jobb fele hiányzott, és ugyanazon az oldalon a karja is lehetetlen szögben állt. Torkából artikulátlan hangok törtek fel, begörcbült ujjai Tibor torka felé kaptak.

A férfi a kreatúra homlokának közepébe lőtt. A rémítő teremtmény összerogyott, ám korai lett volna még örömtáncot lejtetni, mert tucatnyi hasonló szörnyfajzat körvonalai váltak ki a fejfák háttéréből. Tibor nem tudta, hány golyója maradt, de valami azt súgta, kevesebb a kelleténél.

A férfi ellődult a bejárattól, és futni kezdett az életéért.

2.

Zoltán végre megtalálta a lehajtót, amit keresett, és elhaladt a Simagöröngyös bejáratát jelző tábla mellett. A BMW műszerfalán az óra hajnali egyet mutatott, a távolban vöröses derengés látszott, amely arra vallott, valami lángokban áll. A harminckilenc éves kisportolt ügynök csöppet sem csodálkozott; várható volt, hogy néhány dolog kigyullad egy hetvenes évekbeli szputnyik becsapódásakor.

Úgy tűnt, sikerült megelőznie a megyei hatóságokat, mert nem ütközött útelzárásokba. Ez szép teljesítmény volt, tekintetbe véve, hogy a hosszú kabátja zsebében lapuló mobiltelefon mindössze két órával ezelőtt csördült meg.

Újra felidézte magában a Bradfordtól kapott instrukciókat.

- *A II. világháború vége felé Hitler parancsára a Thule-társaság okkultista tudósai élőholt katonák létrehozásával kísérleteztek, de nem sikerült befejezniük a kutatásaikat. Eredményeik a szovjet szakértők kezébe kerültek, akik tovább folytatták, amit ők elkezdtek. Amikor a hidegháború tetőfokán áttörést értek el, a Kommunista Párt akkori első titkára, Leonid Brezsnyev kiadta a Csicsikov-direktívát: a KGB megbízottai a csatlós országokban titkos rakétabázisokat telepítettek, amelyek mindegyike mellé egy élőholt ügynököt temettek, arra kondicionálva, hogy atomtámadás esetén válaszcsoportként mérjen az ellenségre. A világon szétszórta silőzombik aktiválására műholdakat bocsátottak fel a világűrbe, amelyek egyike, a Nagyvezda-67 több mint negyven év után újra előkerült, és egy Simagöröngyös nevű településre zuhant. A falu alatt nukleáris silók lapulnak, és az orosz hírszerzés szerint a szputnyik nagy valószínűséggel felébreszti a bázis mellé temetett élőholtat. Megeshet, hogy az eltelt idő alatt elfelejtette a küldetését, de erre nem mernek alapozni. A kommunista ügynök külsőleg úgy néz ki, mint bárki más, mivel az orosz balzsamozási technika meggátolja a testen végbemenő bomlási folyamatokat. A KGB ígéretet tett a további zombi-silók kiiktatására, ha besegítünk nekik Simagöröngyösön, miután senki sincs a közelben, akit odaküldhetnének. Attól tartanak, az élőholt képes megelőző atomcsapást mérni Washingtonra, amivel kirobbantaná a III. világháborút. Járjon utána ennek az egésznek, és ha sikerül azonosítania az ellenfelet, vonja ki a forgalomból!*

A telefon képernyője elsötétült, Ambrus Zoltán pedig haladéktalanul kijelentkezett a moteltől, amelyben megszállt. A CIA helyi rezidenseként hozzászólt a gyors helyválttatáshoz. BMW-je csomagtartójában néhány Heckler & Koch automata gépkarabély pihent, a kesztyűtartóban pedig egy Desert Eagle típusú revolver, egy rakás

hamis igazolvány társaságában. Ezek egyike egy Horváth Balázs névre szóló pasztik kártya, amely szerint a Nemzet Biztonsági Hivatal embere, akinek a hatóságok kötelesek válsághelyzetben engedelmessé válni, a kabátja zsebében lapult.

Ahogy a távolban vibráló derengés felé igyekezett, a falu szélén álló viskókat takaros házak váltották fel. Az ügynök elhaladt egy helyi kocsmán, majd a templom mellett, végül a temetőhöz ért. Az elhanyagolt sírkertből rémült férfi rohant ki a kocsija elé. Zoltán csikorgó gumikkal fékezett. A reflektorfényben összegörnyedő pasas úgy zihált, mint aki lefutotta a maratoni távot. Az ügynök szitkozódva kivágta a sofőrülés ajtaját, de haragja csillapodott, amikor a fickó rémülettől kitágult pupillájába nézett.

– Jól van? – kérdezte aggódó hangon.

Az ismeretlen rettegő pillantást vetett a temető felé.

– Vigyen el innen! – könyörgött.

– Persze – vágta rá Zoltán –, jöjjön csak! De elmondaná, mi a baj?

Az ismeretlen újra a temető felé nézett, látszott, hogy fontolgatja a választ.

– Halottak üldöznek – mondta végül az ügynök arcát fürkészve. – Nem emlékszem semmire, azon kívül, hogy Trokár Tibornak hívnak. Egy sírban tértem magamhoz, és amikor kimásztam, találtam egy embert, akit kibelegtek. Aztán jött a kutya, utána meg a halottak. Hallom a hörgésüket... figyeljen csak!

Tibor befogta a száját, és hagyta, hogy csend telepedjen közük. Zoltán fülelni kezdett, és nem tagadhatta, hogy tényleg hall valamit. Meglehetősen furcsa zajokat érzékelt: mintha lélegeztető gépekre kötött tüdőbetegek közelednének.

– Menjünk! – javasolta az ügynök.

Épp hogy a kocsiba ültek, rémítő alakok tűntek fel a temető bejáratánál. Lassan, koordinálatlanul mozogtak, sokuk arca csupán rothadó hústömögnek tűnt. Némelyiknek kilátszottak a belső részei; lényükből tompa, állatias vadság sugárzott. Megsárgult fogaik késpengeként csillogtak; amikor észrevették a kocsit, csattogó agyarakkal felé lódultak.

– Az istenit! – kiáltott fel Zoltán, és elfordította a slusszkulcsot.

A rémséges fajzatok hirtelen meglepően gyorsakká váltak, egyikük a motorháztetőre ugrott, amikor az ügynök a gázba taposott. A halott meztelen felsőtestén akkora üreg tátongott, hogy egy csecsemő feje is befért volna rajta. A többi zombi szétrebbent, de ez az egy lerázhatatlannak látszott. Baljával az egyik ablaktörőbe kapaszkodott, jobb öklével pedig a szélvédőt ütötte.

Zoltán lecsapta a kesztyűtartó fedelét, és kirántotta a Desert Eagle-t.

– Ezt éld túl! – kiáltotta a hivatlan vendégnek, aztán megrántotta a ravaszt.

A csőből kirobbanó lövedék átütötte a szélvédőt, és véres péppé roncsolta a hulla koponyájának felső részét. A zombi bambán rájuk meredt, aztán a kerekek elé zuhant. Apró döccenő jelezte, ahogy fejének maradékai tojáshejként összeroppantak.

– Ez kemény volt – mondta Zoltán, miközben az övébe tűzte a revolvert.

– Hol vagyok? – kérdezte Tibor összeráncolt homlokkal. – Milyen évet írunk? Ki maga?

– Ezt a falut Simagöröngyösnek hívják, 2010. november 7-e van, engem pedig Horváth Balázsnak hívnak – vágta rá az ügynök. – A Nemzet Biztonsági Hivatal azért küldött, mert nagyjából egy órája egy ősrégi orosz műhold a településre zuhant. Attól félnek, válsághelyzetet idézhet elő.

– Ha a holtak felkelnek a sírjukból, és támadóan lépnek fel, az válsághelyzetnek számít?

– Mindenképp – bólintott Zoltán. – Azt hiszem, telefonálok is, hogy új instrukciókat kérjek.

Az út szélére gurult a kocsival, aztán Tiborra nézett.

– Pár perc az egész.

A férfi kiszállt, és távolabb ment az autótól.

– Itt Bradford – mondta a koordinátor, amikor létrejött az intercelluláris kapcsolat. – Mi a gond?

– Akad néhány – közölte Zoltán. – Felszedtem egy pasast a temetőnél, aki az egyik sírban tért magához, és a nevéen kívül semmire sem emlékszik. Mindenben megfelel a célszemélyről adott leírásának, csak hogy egy rakás zombi kergette, akiről maga mintha elfelejtett volna említést tenni!

– Kurva ruszlik! – káromkodott Bradford. – Ilyesfajta meghibásodás lehetőségéről nem tájékoztattak bennünket! Mondjuk egy olyan szputnyiktól, amelyik negyven évvel a fellövése után került elő, nem lenne meglepő. Lehet, hogy a környéken az összes rohadt hullát felkelti, ebben az esetben viszont módosul a feladata. Próbálja valahogy kordában tartani az élőhalottakat, amíg odaküldünk egy speciális egységet! A célszemélyt viszont azonnal ki kell iktatnia!

A koordinátor másodpercnyi szünetet tartott, aztán megismételte:

– Vette, Zoltán? Nyírja ki az utast! Ne habozzon, ölje meg most!

Az ügynök a mind szürreálisabb események hatásától kábán a kabátja zsebébe csúsztotta a mobilt, aztán a háta mögött felbődülő motor hangjára előkapta a revolverét, és megperdült. A kocsijában ülő férfi ezt a pillanatot választotta, hogy megpróbálja elgázolni. Zoltán felüvöltött, és tüzelt, de nem találta el a fickót. A tekintetük egy másodpercre összefonódott, és az ügynök síron túli gyűlöletet látott ellenfele szemében; egy rideg, számító lényét, aki minden útjába állót eltípor.

Hamar visszatért a memóriája a mocsoknak! – döbrent rá csalódottan Zoltán. Már nem maradt ideje félreugrani a BMW elől, ezért inkább újra tüzelt, ám ismét elvétette a volán mögött ülő élőhalottat. A CIA-s felüvöltött, aztán azt érezte, hogy repül, miközben az idegein leírhatatlan fájdalom cikázott át.

Ezt elcsesztem! – állapította meg elkeseredetten.

Úgy tűnt, sohasem ér véget a zuhanása, de egyszer csak az egyik út menti fának csapódott, aztán meghalt.

3.

Zoltán nem tudta, meddig hevert a fa tövében holtan, de a csuklóján feszülő órára nézve megállapította, hogy az elgázolása óta mindössze tíz perc telt el. Az állán vér csorgott, és érezte, hogy elpattant valami odabent a felsőtestében. A jobb lába furcsán félrebicsaklott, és minden jel szerint a bal karja több helyen eltört, nagy nehezen mégis talpra vergődött. A fájdalom hamarosan viszonylag elviselhető szintre csökkent.

Úgy festett, eddigi élete egy Tibor nevű élőholt közreműködésének köszönhetően ért véget, viszont a Nagyvezda-67 természetellenes sugárzása őt is visszahozta. Emiatt végérvényesen meggyűlölte a kommunista élőhalottat, mert sohasem vágyott a zombi létre; noha a helyzet iróniáját bizonyos fokig nagyra értékelte. Persze nem volt rossz a halhatatlanság, és az sem, hogy az elméje épségét is sikerült megőriznie; ez némiképp még a külső deformitások fájdalmas tényét is enyhítette. Természetesen jelentenie kellett a váratlan eseményt Bradfordnak, de nem hitte, hogy a koordinátor kiborulnia amiatt, hogy a CIA váratlanul szert tett egy igazi zombi ügynökre.

- Igen? – kérdezte fásult hangon a koordinátor. – Mi a gond?
- Az utas még életben van, és valószínűleg az elrejtett rakétabázis felé tart – közölte Zoltán. – Úgy fest, visszanyerte az emlékezetét, mivel lenyúlta a kocsimat, engem pedig halálra gázolt. Szerencsére a Nagyvezda-67 visszahozott
- Ez óriási – mondta csekély lelkesedéssel Bradford. – Hál istennek, a BMW-ben van nyomkövető, ennek a fickónak az idejében meg még híre hamva se volt ilyesfajta kutyúknak. Egy perc alatt bemérjük, már rá is állítottam az egyik műholdat.
- Jó – mondta megkönnyebbülten az ügynök. – Most nem fogom elszúrni, és ha úgy vesszük még némi előnyöm is van, mert a pasasnak sejtelve sincs róla, hogy én is zombivá változtam.
- Megvan – vágta el Zoltán lelkesedését a koordinátor. – A fickó magától úgy öt kilométernyire parkolt le a kocsival.
- Hová ment az a tetű?
- Vissza oda, ahonnét jött – árulta el Bradford. – A barátja jelen pillanatban a temetőnél van!

4.

Zoltán, ha jobban belegondolt, logikusnak találta ellenfele rejtekhelyét. Bradford nem olyan rég azt mondta, a szovjetek a titkos támaszpontok közelében földelték el az ügynökeiket. Ez Tibor esetében egyértelműen a sírkertet jelentette, vagyis teljesen ésszerű, hogy a rakétabázis a simagöröngyösi temető alatt lapul.

Öt kilométer nem nagy ügy! – biztatta magát a férfi, de törött bokával nem haladt olyan gyorsan, ahogy szeretett volna. A sérülés ugyan nem fáj, de szaladni nem igen lehetett vele. Választhatott, hogy húzza maga után a jobb lábát, vagy inkább a balon ugrál. Mindkettő elég macerásnak tűnt, de a világ sorsa múlt ezen. Végül a fél lábom ugrálás mellett döntött, de előre tudta, ha megírja valaha az életrajzát, ez az epizód mindenképpen kimarad belőle.

Hamarosan néhány házat pillantott meg, az egyik portán pedig egy tuningolt Lada kombit fedezett fel. Úgy döntött, megszerzi, hogy gyorsítson a tempón. Az udvaron nem tartottak kutyát, így nem kellett óvatoskodnia, ami befelé hajló bokával és törött karral különben sem sikerült volna.

Miután átvergődött a kerítésen, a túloldalon tompa puffanással egy virágágyásba érkezett. Halk nyögéscseléssel kimászott belőle, aztán feltápáskodott, és a kocsi felé ugrált. Belesett a mocskos ablakon, de semmi érdemlegeset nem látott. Előhúzta a zsebéből a Horváth Balázs névre szóló pasztik kártyát, és az ajtózárral kezdett bíbelődni. Hamarosan veríték csorgott a homlokán, ami feldühítette. Nem értette, hogy ha már halott, miért tud még mindig izzadni.

Biztos túl friss hulla vagyok még – gondolta bosszúsan. – Az lesz majd szép, amikor kicsit érettebbé válok, és a testrészeim elkezdnek potyogni.

Rengeteg kocsit feltört már életében, de a Ladával nem boldogult. Végül dühödten megrántotta a kilincset, és mit tesz isten, az ajtó nyitva volt! Elkáromkodta magát, és a volán mögé zuttyant. Elkezdhetett volna mindenféle drótokkal piszmogni, de az iménti tapasztalatból kiindulva inkább benézett a napellenző mögé, és kivette mögüle a slusszkulcsot.

Elégedett vigyorral beillesztette a műszerfalba, de mielőtt elfordíthatta volna, hátulról valami mozgást érzékelt. Amikor a visszapillantó tükörrre kapta a szemét egy élőhalottat látott előrelendülni, aki úgy borult a nyakába, mintha régen látott ismerősök lennének.

Zoltán felhördült, mert a zombi olyan erővel rántotta meg a fejét, hogy a nyakcsigolyája recsenve eltört. Az ügynök dühödten kirántotta az övéből a Desert Eagle-t, és mozdulatát a tükör segítségével koordinálva, a fegyvercsövet a halott szájába nyomta. A gonosz tetem éppen harapni készült, ezért meglepődött az ajkai közé tolakodó fémtárgyon, de mire reagálhatott volna, Zoltán meghúzta a ravaszt.

A néhai koponyájának hátsó fele véres péppé robbant, miközben a lövedék zöldes agyvelődarabkák kíséretében a hátsó ablakon keresztül távozott. Az ügynökre ráfért volna, hogy egy kicsit kifújhassa magát, ám a fegyverdörgésre felriadtak a háziak. Az épületből szikár pizsamás fickó rontott elő elegáns mamuszban, böhöm nagy flintával a kezében. Arckifejezése elárulta, hogy nem fog sokat kérdezősködni, ezért Zoltán habozás nélkül gázt adott. Elszárgult a hálórúhás egyén mellett, és áttörte a kerítést. Félrenyakló feje ide-oda billegett.

Ez nem az én napom – állapította meg Zoltán, miközben határozottan némi együttérzésre lobbant a bólogatós kutyák iránt. Eldöntötte, hogyha itt végez, kivesz egy kiadós szabadságot. Hamarosan megpillantotta a BMW-t, és a temető bejáratát. Kiszállt a kocsiból, és bicegve befelé indult, hogy megkeresse az elrejtett rakétabázist.

5.

A sírkertbe belépő Zoltán nagy csapat zombit pillantott meg, akiknek külseje nem sokban különbözött az övétől. Először a fegyveréért nyúlt, de szemmel láthatóan nem akarták bántani; nyilván felfedezték a közös gyökereket. Biztos, ami biztos ráerősített egy kicsit a lelki rokonságra: tompán hörgött, és bambán nézett, miközben ernyedten lógó karral, és billegő fejjel elbicegett mellettük.

Még csak utána sem fordultak, ami arra utalt, hogy annál is ziláltabb a külseje, mint ahogy elképzei. A temető nagynak látszott, de ezen nem csodálkozott, elvégre egy földalatti bázis nem férhetett el egy zsebkendőtelken. Viszont a lejárát bárhol rejtőzhetett. Nem ártott volna némi telefonos segítséget kérni Bradfordtól, de a zombiktól hemzsegő terepen nem merte ilyesmivel rombolni az imázsát.

Gondolkozz! – biztatta magát. – *Ha kicsit megerőlteted magad, biztosan rájössz a megoldásra!*

Újra felidézte találkozását a KGB-s zombival. Mit is mondott a pasas?

Nem emlékszem semmire, azon kívül, hogy Trokár Tibornak hívnak.

És igen, Bradford is említett valami fontosat, mialatt a Csicsikov-direktíváról beszélt.

A falu alatt nukleáris silók lapulnak, és az orosz hírszerzés szerint a szputnyik nagy valószínűséggel felébreszti a bázis mellé temetett élőholtat. Megeshet, hogy az eltelt idő alatt elfelejtette a küldetését, de erre nem mernek alapozni.

A koordinátor szavai beigazolódtak; ha csak átmenetileg is, de a fickó semmire nem emlékezett, kivéve, hogy Trokár Tibornak hívják. Erre viszont csak egyetlen ésszerű magyarázat létezett: olyan mélyen a férfi agyába vésték a saját nevét, hogy az negyven évvel a halála után is eszébe jutott.

Merre lehetnek az irodák?

Az ösvényen balra kanyarodva az egyik kripta mögötti kavicsos úton fehér kockaépületet pillantott meg. Nem kellett csalódnia, a titkárságra bukkant. Az NBH-s igazolvány ezúttal jó szolgálatot tett, kipattintotta vele a zárat, és rövidesen a nyilvántartó helyiség dossziéit böngészte. Lesöpörte az egyik iratokkal megrakott asztalt, és az összes T-betűs aktát rápakolta. A revolvért a keze ügyébe tette, és reménykedett, hogy a negyven évvel ezelőtti kuncsaftok adatait is megtalálja. Tudta, ha szerencséje van, a KGB minden lejárát alkalmával megújította Trokár Tibor sírhelyét, mivel egy komplett rakétabázis rejtőzött alatta.

Igaza lett, tíz percen belül megtalálta a keresett dossziét, és a számlákat is; ellenfele koporsóját a D74-es parcellában helyezték el. A falra akasztott térképen kikereste a titkárságtól odavezető útvonalat, aztán kifordult az irodából.

Remélte, Tibor még nem élesítette be az összes atomtöltetet, de tudta, hogy sietnie kell. Zoltán kénytelen-kelletlen újra fél lábon kezdett ugrálni.

6.

Az ügynök már közel járt a célhoz, amikor újabb csapat zombiba botlott. Azok természetesen rögtön felfigyeltek rá, mert a fél lábon ugrálás korántsem az élőhalottak tipikus közlekedési módja. Acsarogva Zoltán után vetették magukat, aki úgy döntött, nem fog velük lacafacázni. Megperdült, és egyenként golyót eresztett a fejükbe. A fél tucat korpusz összerogyott, ő pedig zaklatottan továbbhaladt. Két perccel később megtalálta a D74-es parcellát. A terület sötét szegleteinek egyikében rövidesen ráakadt az orosz rakétabázis elrejtett csatorna lejárására, amelynek fedele alól vékony fénycsík szivárgott ki a külvilágba. Amikor felnyitotta, döbbszenten bámult a mélybe vezető több száz létrafokra.

Jó móka lesz! – húzta el a száját, aztán elkenődve nekivágott.

Még csak félúton járt, de máris úgy érezte, hogy az agya pingponglabdaként pattog ide-oda a koponyájában.

Megölöm azt a nyavalyás bérencet! – fogadkozott magában –, *Isten az atyám!*

Sohasem csinált még ekkora bohócot magából, úgy érezte, jogos a felháborodása. Mire a lépcső aljára ért, izzadt, mint a ló, és minden tagja kocsonyaként remegett. Kicsit kifújta magát, teli tárat lökött a revolverébe, aztán útnak indult az előtte kanyargó folyosón.

Többszintes építmény tárult fel a szeme előtt, az alsóbb emeleteken sötét rakétasilók várakoztak, hogy útnak indíthassák gyilkos terhüket. A falakon neoncsövek vibráltak, a padlót ujjnyi vastag porréteg fedte. Miután a lejárát fölött vastag földrétegek helyezkedtek el, a helyiséget érthető módon nem túl gyakran takarították; a rideg betonfalak áporodott büzt árasztottak.

Hirtelen hangszórók keltek életre, és recsegő orosz nyelvű visszaszámlálás kezdődött. Zoltán sebesebben kezdett ugránozni, bár a hangosbemondó még csak százötvennél tartott. A férfi a folyosó végén széles ajtót fedezett fel. Ahogy közelebb ért, kivette rajta a sugárfertőzésre figyelmeztető egyezményes jeleket, és a cirill betűs VEZÉRLÓTEREM feliratot.

Zoltán feltépte az ajtót, és rögtön tüzet nyitott Tiborra. Annak felfogni sem maradt ideje, mi történik vele, a lövedékek a halántékába fúródtak, és szétszaggatták az agyát. Az ügynök az egész tárat beleeresztette, és mire ellenfele a padlóra rogyott, a fejéből csak alakatlan, vörös pép maradt.

Zoltán nem állt neki örömtáncot lejteni; az, hogy a fickó meghalt nem jelentette azt, hogy a visszazámlálás is automatikusan leáll. A CIA-s az irányítópulthoz ugráncozott, aztán alaposan szemügyre vette. Kiválóan beszélt oroszul, és a cirill betűket is tökéletesen ismerte. Magabiztosan forgatta a különböző kapcsolókat, és érzése szerint hibátlanul követte a rakétakilövés leállítására vonatkozó feliratok utasításait.

A visszazámlálás véget ért, és a rakétasilók süllyedni kezdtek.

Zoltán megkönnyebbülten megtörölte a homlokát, ekkor azonban a hangszórókból bársonyos női hang hallatszott, amely barátságosan közölte, hogy rosszul csinálta a protokollt, és a biztonsági rendszer illetéktelen behatolóként azonosította. Ezt követően hozzátette, hogy a rendszabályok értelmében a bázis összes csatornáját és lejárataát öt percen belül berobbantja. A bejelentés után szirénavijjogás töltötte be a folyosókat, és a központi konzol feletti képernyőn vörösen vibráló számok kezdtek észvesztő ütemben visszafelé pörögni.

Francba! – gondolta Zoltán, és a vezérlőterem kijárata felé vetette magát.

7.

Zoltán azt hitte, sohasem jut ki élve. A fölfelé vezető út sokkal hosszabbnak, és fárasztóbbnak tűnt, mint lefelé, annál is inkább, mivel kezdett az ereje végéhez érni. A várható robbanás azonban erősen motiválta, mivel tudta, hogy azt még az ő különleges kvalitásaival sem tudná túlélni.

Tulajdonképp elégedett lehetett: az oroszok élőhalottját kivonta a forgalomból, és a rakétabázissal kapcsolatos problémákat is megoldotta. A sugárfertőzés miatt nem kellett aggódnia, mert a beomlasztó robbanás nem indíthatott be semmiféle láncreakciót. Na, persze néhány zombi biztosan odakint kóricált, hogy továbbterjessze az élőholt kórságot, de a helyiek majd csak megbirkóznak velük. El tudta képzelni, ahogy a szörnyetegek a faluban kóborolnak, és betörnek a házakba. Úgy vélte, akik az első pár órát túlélik, azok utána már tudni fogják, mit kell tenniük. Amennyiben mégsem, az ő bajuk. Elege lett Simagöröngyösből, mert rég érezte magát ennyire szétszórtnak.

Végre a felszínre ért, és még mindig maradt jó másfél perce. Vehemensen továbbugráncozott, mivel logikusnak tartotta, hogy minél távolabb kerül Trokár Tibor sírjától, annál több esélye marad a túlélésre.

Ez a hipotézise be is igazolódott, bár ahhoz nem jutott elég messzire, hogy sértetlenül megússza a robbanást. A detonáció a magasba dobta, és tollpiheként elhajította. Mögötte hatalmas földhullám szökött a levegőbe, és tehetetlenül ágáló hullákat szórt a szélbe, mielőtt a hirtelen felfedezett zombi lét gyönyöreit megízlelhették volna. Valószínűleg az orosz bázis egykori építői közé tartozhattak, akiknek sokkal mélyebbről kellett felfelé kaparniuk, hogy a szabadba juthassanak. Ezt a folyamatot a beomlasztó rendszer aktivizálódása végül is határozottan meggyorsította, bár a kiteljesedés előtt véget is vetett neki.

Zoltán nem igazán fedezte fel a szolidaritás jeleit magában, miután a jobb alsó lábszárának mindörökre búcsút mondhatott, és menet közben a bal szemgolyóját is elvesztette. Ráadásul, amikor özvegy Klauzál Borbála kriptájának gránitfalához csapódott, a medencecsontja is ripityára tört. Meg kellett állapítania, hogy sok-sok pihenésre és regenerálódásra lesz szüksége, ha egyszer biztonságba jut.

Zoltán kúszva haladt a temető kijárata felé, mert nem maradt ereje még feltápáskodni sem. Hosszadalmas küzdelem után végül eljutott a BMW-jéhez, ám mielőtt elérhette volna, szikár, pizsamás alak magasodott fölé, és egy böhöm nagy puskát szorított a homlokához.

– Köcsög zombi, azt hitted, büntetlenül ellophatod a verdámat?

Amikor Zoltán meghallotta a zár kattanását, ráébredt, hogy ez csak költői kérdés volt.